

ΚΠολΔ 136 - Διεθνής Σύμβαση Χάγης 1965 - Ελληνογερμανική σύμβαση δικαστικής αρωγής της 11.5.1938

Επίδοση επιταγής προς πληρωμή στον κάτοικο αλλοδαπής καθού η εκτέλεση

Επίδοση επιταγής προς πληρωμή στον καθού η εκτέλεση, ο οποίος διαμένει στο εξωτερικό συντελείται κατά το άρθρο 136 § 1 ΚΠολΔ με την περιέλευση του εγγράφου στον εισαγγελέα πρωτοδικών του τόπου της εκτελέσεως. Το πεδίο εφαρμογής της Διεθνούς Συμβάσεως της Χάγης του 1965 περιορίζεται μόνο σε εισαγωγικά δικόγραφα, ή άλλα έγγραφα ισοδύναμα με αυτά και το ίδιο ισχύει ως προς την ελληνογερμανική σύμβαση δικαστικής αρωγής της 11.5.1938, η οποία ως ειδικότερη κατισχύει της Συμβάσεως της Χάγης.

ΜονΠρωτΣερρών 196/2000

(Δικαστής: Ν. Βόκας)

Με τις διατάξεις του άρθρου 934 ΚΠολΔ καθιερώνεται το σύστημα του σταδιακού καθορισμού της προθεσμίας της ανακοπής κατά της αναγκαστικής εκτελέσεως, με βάση την πράξη, στην οποία ενυπάρχει το ελάττωμα και περιορίζεται χρονικά η δυνατότητα προσβολής των πράξεων της αναγκαστικής εκτελέσεως, με σκοπό τόσο την ταχεία περάτωση της εκτελεστικής διαδικασίας και την αποτροπή διαιώνισής της, όσο ιδιαίτερα, τη διαφύλαξη του κύρους της και συνακόλουθα την ασφάλεια των συναλλαγών. Για το λόγο αυτό η όλη διαδικασία της αναγκαστικής εκτελέσεως διαχωρίζεται σε τρία στάδια και οι ενδιαφερόμενοι έχουν υποχρέωση να προβάλουν τις όποιες αντιρρήσεις τους με την ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, η οποία ασκείται εντός ορισμένης προθεσμίας και με αφετηρία ορισμένη διαδικαστική πράξη της εκτελέσεως. Η οριζόμενη από το άρθρο 934 του ιδίου Κώδικα για κάθε περίπτωση προσβολής προθεσμία είναι δικονομική, αφού τάσσεται για την άσκηση της διαδικαστικής πράξεως της ανακοπής και συνεπώς διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 144 επ. ΚΠολΔ με συνέπεια αν οι προθεσμίες αυτές περάσουν άπρακτες, να επέρχεται έκπτωση από το σχετικό δικαίωμα (άρθρο 151 ΚΠολΔ) (ΕφΑθ 2756/1998 ΕλΔ 1999, 1125. ΕφΑθ 4919/1993 ΝοΒ 1994, 71. Μπρίνιας Ι, άρθρο 934, άρθρο 163, σελ. 454-456). Ειδικότερα, κατά το πρώτο στάδιο, η ανακοπή που αφορά το έγκυρο του τίτλου ή την προδικασία της αναγκαστικής εκτελέσεως ασκείται μέσα σε δεκαπέντε ημέρες αφότου γίνει η πρώτη μετά την επιταγή πράξη εκτελέσεως. Πρώτη δε κατ' άρθρο 934 παρ. 2, μετά την επιταγή πράξη εκτελέσεως, αν πρόκειται για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων, είναι η σύνταξη έκθεσης κατάσχεσης για την κατάσχεση και τελευταία η σύνταξη

της έκθεσης πλειστηριασμού και κατακύρωσης. Όπως έγινε δεκτό, η παραπάνω προθεσμία αρχίζει να τρέχει με την πραγματοποίηση όχι μόνο της σύνταξης της εκθέσεως κατασχέσεως αλλά, κατά την ορθότερη γνώμη, και την επίδοσή της σύμφωνα με το νόμο στον καθού (άρθρο 955 παρ. 1, 995 παρ. 1, 2 ΚΠολΔ. Βλ. ΕφΘεσ 2692/1992 Αρμ ΜΣΤ' 749. Γέσιου-Φαλτσή, Δίκαιο Αναγκ. Εκτελ. 1999, σελ. 602. Βαθρακοκόλλης, Ερμην.Κωδ. Πολιτ.Δικονομίας Ε', άρθρο 934, αρ. 21). Η ανακοπή του δευτέρου σταδίου αφορά τους λόγους ανακοπής που αμφισβητούν την εγκυρότητα των πράξεων της εκτελεστικής διαδικασίας, οι οποίες επιχειρήθηκαν από την πρώτη μετά την επιταγή πράξη εκτέλεσης, δηλαδή τη σύνταξη της έκθεσης για την κατάσχεση, και εκτείνεται μέχρι την έναρξη της τελευταίας πράξης εκτέλεσης, δηλαδή της σύνταξης της έκθεσης πλειστηριασμού και κατακύρωσης (άρθρο 934 παρ. 1β' και 934 παρ. 2 ΚΠολΔ). Το τρίτο και τελευταίο στάδιο της προθεσμίας ανακοπής αναφέρεται ειδικά στους λόγους ανακοπής που προσβάλλουν το κύρος της τελευταίας πράξης εκτέλεσης, δηλαδή του πλειστηριασμού και της κατακύρωσης (934 παρ. 1γ). Περαιτέρω όπως προκύπτει από το άρθρο 924 ΚΠολΔ, η επιταγή για εκτέλεση είναι έγκυρη αν, πέραν των λοιπών προϋποθέσεων, η απαίτηση για την οποία επισπεύδεται η εκτέλεση είναι εκκαθαρισμένη μέσα στον ίδιο τον εκτελεστό τίτλο (άρθρο 916 ΚΠολΔ). Για την πλήρωση αυτής της προϋπόθεσης, η επιταγή, πρέπει να προσδιορίζει την απαίτηση, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της εκτελέσεως κατά τρόπο σαφή, ορισμένο και αναμφίβολο, έτσι που ο επιτασσόμενος να γνωρίζει τι και γιατί καλείται να παράσχει στον επιτάσσοντα και να καθίσταται δυνατή η συμμόρφωση εκείνου και σε αδράνειά του η αναγκαστική εκτέλεση (ΕφΑθ 5667/1995 Αρμ. 1996, 81), καθόσον αλλιώς επέρχεται ακυρότητα, εφόσον κατά την κρίση του δικαστηρίου επήλθε στον οφειλέτη βλάβη που δεν μπορεί να επανορθωθεί αλλιώς παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας κατά το άρθρο 159 παρ. 3 ΚΠολΔ (ΕφΑθ 2659/1992 ΕΛΔ 1994, 455. Κεραμεύς Δ 4, 342). Ο λόγος αυτός ανακοπής που βάλλει κατά της εγκυρότητας της επιταγής προς εκτέλεση αφορά την τάξη της προδικασίας, καθώς η επίδοση της επιταγής είναι όρος απαραίτητος για την έναρξη τόσο της άμεσης, όσο και της έμμεσης αναγκαστικής εκτέλεσης, ανεξάρτητα δηλαδή από το είδος ή το μέσο της εκτελέσεως που πρόκειται να χρησιμοποιηθεί (Μπρίνιας, ό.π. άρθρο 924 αρ. 113, σελ. 299). Ως εκ τούτου η ανακοπή που βασίζεται στον παραπάνω λόγο, πρέπει, κατά τα προαναφερθέντα, για ο παραδεκτό του λόγου αυτού, να ασκηθεί εντός προθεσμίας 15 ημερών από τη σύνταξη και επίδοση της έκθεσης κατάσχεσης (άρθρο 934 παρ. 1^α ΚΠολΔ). Η επίδοση της επιταγής, η οποία κατ' άρθρο 924 εδ. α' ΚΠολΔ απαιτείται για την έναρξη της αναγκαστικής εκτέλεσης, θα γίνει κατά τις κοινές περί επιδόσεως διατάξεις των άρθρων 122-143 ΚΠολΔ, κατόπιν εντολής προς επίδοση, η οποία δίνε-

ται από τον επισπεύδοντα με το περιεχόμενο της επιταγής (ΕφΑθ 12465/1990 ΕΛΔ 33,887). Ειδικότερα, η επίδοση δικογράφων στην αλλοδαπή διέπεται κατ' αρχάς από τις διατάξεις των άρθρων 134 και 136 ΚΠολΔ, που καθιερώνουν ως αναγκαία και επαρκή την πλασματική επίδοση στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών, στην περιφέρεια του οποίου εκκρεμεί ή πρόκειται να εισαχθεί η δίκη ή γίνεται η εκτέλεση. Παράλληλα με την προηγούμενη ρύθμιση τίθενται και οι διατάξεις της από 15 Νοεμβρίου 1965 Πολυμερούς Σύμβασης της Χάγης, για την κοινοποίηση δικαστικών και εξωδίκων πράξεων στην αλλοδαπή, η οποία κυρώθηκε με το ν. 1334/1984 και η οποία για το παραδεκτό της συζητήσεως απαιτεί ρητά ή να προσκομίζεται βεβαίωση πραγματικής επιδόσεως (άρθρο 15 Ι), ή, εφόσον υπάρχει σχετική δήλωση από το κάθε συμβαλλόμενο κράτος, να μεσολαβούν τουλάχιστον έξι μήνες ανάμεσα στην επίδοση και στο χρόνο της πρώτης συζητήσεως (15 ΙΙ). Ειδικά δε η επίδοση δικογράφων στη Γερμανία διέπεται και από τις διατάξεις της από 11.5.1938 διμερούς Συμβάσεως μεταξύ Ελλάδος και Γερμανίας «περί αμοιβαίας δικαστικής αντιλήψεως επί υποθέσεων αστικού και εμπορικού δικαίου», η οποία κυρώθηκε με το άρθρο μόνο του α.ν. 1432 της 19/25.10.1938, και επανατέθηκε σε ισχύ από 1.2.1952 με ανακοίνωση του Υπουργείου Εξωτερικών από 24.11/15.12.1952 (ΦΕΚ 338/15.12.1952 τ. Α') και δεν έχει θιγεί με την εισαγωγή του ΚΠολΔ (άρθρο 2 ΕισΝΚΠολΔ), ως προς την οποία γίνεται ερμηνευτικά δεκτό ότι για το παραδεκτό της συζητήσεως της αγωγής απαιτείται η πραγματική επίδοση, δηλαδή η πραγματική πριέλευση του δικογράφου στον παραλήπτη (ΕφΘεσ 558/1998. *Φραγκίσκα/Γέσιου-Φαλτσή*, Αι διεθνείς συμβάσεις της Ελλάδος εις το αστικόν δικονομικόν δίκαιον, σελ. 19). Η διαφορετική αντιμετώπιση του ζητήματος της επίδοσης των δικογράφων στην αλλοδαπή μεταξύ των προαναφερθεισών διεθνών συμβάσεων και των διατάξεων του ΚΠολΔ καθιστούν αυτονόητη την υπεροχή των πρώτων έναντι των δεύτερων (άρθρο 28 παρ. 2 Σ), στο βαθμό όπου οι διατάξεις αυτές συγκρούονται. Ως εκ τούτου αναγκαίος παρίσταται ο καθορισμός του πεδίου εφαρμογής των ως άνω διεθνών συμβάσεων. Έτσι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 ΣυμβΧαγ, η σύμβαση αυτή εφαρμόζεται «σε κάθε περίπτωση που δικαστική ή εξώδικη πράξη πρέπει να διαβιβαστεί στο εξωτερικό για να επιδοθεί η κοινοποιηθεί», ενώ το άρθρο 15, όπου καθορίζονται οι ενέργειες του δικαστηρίου, σε περίπτωση απουσίας του αλλοδαπού διαδίκου, κάνει λόγο για «πράξη της δίκης» ή για άλλη «ισοδύναμη πράξη». Η διατύπωση αυτή της Σύμβασης έχει οδηγήσει σημαντικό μέρος της νομολογίας σε τέτοια ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων, ώστε να συμπεριλάβει στο στάδιο εφαρμογής της την επίδοση κάθε διαδικαστικής πράξεως (ΑΠ 1439/1998 ΕΛΔ 40, 310. ΑΠ 657/1995 ΝοΒ 45, 604. ΑΠ 1195/1995 ΕΛΔ 38, 814. ΕφΘεσ 3121/1990 Αρμ. ΜΕ' 696. ΠΠΤρ 59/1998 ΝοΒ 47,

455). Ωστόσο, τελολογικοί κυρίως λόγοι συνηγορούν υπέρ του περιορισμού του πεδίου εφαρμογής της Σύμβασης στα εισαγωγικά (ή σε άλλα ισοδύναμα με αυτά) δικόγραφα της δίκης. Και τούτο διότι, σκοπός του νόμου είναι η αποτελεσματική προστασία του διαμένοντος στην αλλοδαπή διαδίκου με την πραγματική εκ μέρους του γνώση της επικείμενης δίκης. Από το σημείο όμως αυτό και πέρα αποτελεί πλέον καθήκον του ίδιου του διαδίκου να παρακολουθεί την εξέλιξη της διαδικασίας και να μεριμνά για την άσκηση των εκάστοτε διαδικαστικών πράξεων. Με τις σκέψεις αυτές η κρατούσα στην επιστήμη άποψη και μέρος της νομολογίας δέχεται ότι τα άρθρα 15 και 10 της Σύμβασης της Χάγης εφαρμόζονται μόνο για τα εισαγωγικά δικόγραφα της δίκης ή για άλλα ισοδύναμα με αυτά δικόγραφα (ΑΠ 227/1999 ΕΛΔ 40,1054. ΑΠ 865/1996 ΕΕΝ 1996, 127 ΕφΘεσ Αρμ. 53,718. ΕφΘεσ 558/1998 Αρμ. 53,1245, ΕφΑθ 2313/1997 ΕΛΔ 39,163. Π.Γέσιου-Φαλτσή, Η πολυμερής σύμβαση της Χάγης εν σχέσει προς την επίδοση των εγγράφων στην αλλοδαπή, Αρμ. 1966, σελ. 301 επ.. Η ερήμην δίκη και η εκτέλεση των ερήμην αποφάσεων στον ενιαίο ευρωπαϊκό δικαστικό χώρο, στο 18^ο τεύχος της Ε.ΝΟ.ΒΕ. «Ο έλληνας νομικός στον ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο», 1992 σελ. 78-79. Χ. Απαλαγάκη, Το δικαίωμα ακροάσεως των διαδίκων στην πολιτική δίκη, 1989, σελ. 91. Βαθρακοκοίλης, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, τ.μ. άρθρο 134, αρ. 22 και Ρ. Gottwald, Η θέση του αλλοδαπού στη δίκη, στον τόμο «Θεμελιώδη ζητήματα της Πολιτικής Δικονομίας», Δημοσιεύματα της επιστημονικής ένωσης για το διεθνές δικονομικό δίκαιο IV, 1991, σελ. 20 επ.). Η τελευταία θέση ισχύει κατ' εξοχήν για τις επιδόσεις που γίνονται στο πλαίσιο της αναγκαστικής εκτελέσεως από τα αρμόδια όργανα, όπως η επίδοση της επιταγής προς πληρωμή ή της έκθεσης κατάσχεσης, τα οποία σε καμία περίπτωση δεν αποτελούν δικόγραφα διαγνωστικής δίκης, παρότι το πρώτο (επιταγή προς πληρωμή) συντάσσεται και υπογράφεται από δικηγόρο, ο οποίος επιπρόσθετα πιστοποιεί και την ακρίβεια της αντιγραφής (Ράμμος, Εισηγήσεις II, σελ. 416. Μπρίνιας, ό.π. άρθρο 924, αρ. 114. ΕφΘεσ 3292/1990 Αρμ ΜΕ 1105). Η συνεχής τήρηση των αυστηρών προϋποθέσεων σε όλο το φάσμα της διαδικασίας της εκτελέσεως, με τη συνεπαγόμενη επιμήκυνση κάθε προβλεπόμενης προθεσμίας, και ενώ σε κάθε περίπτωση έχει προηγηθεί η επίδοση του εισαγωγικού δικογράφου με όλα τα εχέγγυα πραγματικής γνώσης του αλλοδαπού διαδίκου, ενέχει τον κίνδυνο να περιέλθει ο φαινομενικά ισχυρότερος επισπεύδων διάδικος σε ασθενέστερη θέση έναντι του καθού η εκτέλεση αντιδίκου του. Τα ίδια ισχύουν και ως προς την από 11.5.1938 διμερή Σύμβαση της χώρας μας με τη Γερμανία, η οποία εφαρμόζεται παράλληλα με την παραπάνω πολυμερή Σύμβαση της Χάγης και υπερισχύει αυτής, ως ειδικότερη, μόνο ως προς τη διαδικασία διαβιβάσεως των δικογράφων και όχι στον παραμερισμό του ουσιαστικού χαρακτήρα ρυθμίσε-

ών της, των προβλεπομένων δηλαδή στα άρθρα 15 και 16 κυρώσεων από την έλλειψη πραγματικής επίδοσης. Επομένως, τα άρθρα αυτά εφαρμόζονται κανονικά και για τις επιδόσεις σε πρόσωπα που κατοικούν στη Γερμανία. Μάλιστα, η διάταξη του άρθρου 15 ΣυμβΧαγ έχει αποκτήσει ιδιαίτερη σημασία για τον ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο, όπου ανήκουν και οι δύο χώρες, καθώς έχει πλέον ενταχθεί αυτούσια στην ίδια τη Σύμβαση των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων (άρθρο 20 παρ. 3 ΣυμβΒρ), όταν τόσο η χώρα προέλευσης όσο και η χώρα προορισμού, όπως συμβαίνει μεταξύ άλλων και στις σχέσεις μας με τη Γερμανία, έχουν κυρώσει τη Σύμβαση της Χάγης (βλ. *Κ. Κεραμέα/Γ. Κρεμλή/Χ. Ταγαρά*, Η Σύμβαση των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων, Ερμηνεία κατ' άρθρο 1989, αρ. 20 σελ. 177 επ. *Π. Γέσιου-Φαλτσή*, σε *E.NO.BE*, σελ. 83 επ. *Π. Αρβανιτάκης*, Αρμ. 1994/708), με τη σαφή μάλιστα αναφορά στα εισαγωγικά δικόγραφα της δίκης ή σε άλλο ισοδύναμα έγγραφα (βλ. άρθρο 20 παρ. 1 και 27 παρ. 2 ΣυμβΒρ και ΔΕΚ 15.7.1982 *Pendy-Plastic/Pluspunkt*, 228/81, Συλλ. Νομ. 1982 2723 επ. *Debaecter-Plouvier.Bouwman*, 11.6.1985). Επίσης κατά το άρθρο 926 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ (όπως τούτο αντικαταστάθηκε με το άρθ. 10 παρ. 2 του ν. 2145/1993), μετά την επίδοση της επιταγής δεν μπορεί με ποινή ακυρότητας να γίνει άλλη πράξη εκτελέσεως πριν περάσουν τρεις (3) εργάσιμες ημέρες από την επίδοση. Από τη διάταξη αυτή συνεπάγεται ότι η τριήμερη προθεσμία είναι αναγκαίο επακόλουθο οιασδήποτε επιταγής, ανεξαρτήτως του εκτελεστού τίτλου δια του οποίου επισπεύδεται η εκτέλεση και των μέσων δια των οποίων επιδιώκεται αυτή. Η πάροδος δε της τριήμερου προθεσμίας επιδρά ακυρωτικά επί της περαιτέρω πράξεως εκτελέσεως ανεξαρτήτως βλάβης (*Ι. Μπρίνιας*, ο.π. παρ. 127). Κατόπιν τούτου, καθίσταται σαφές ότι η μη τήρηση της παρπάνω προθεσμίας του άρθρου 926 ΚΠολΔ προκαλεί την ακυρότητα όχι της επιταγής προς πληρωμή, αλλά της πρώτης πράξεως μετά την επιταγή, δηλαδή της σύνταξης της κατασχετήριας έκθεσης (πρώτο στάδιο), και ως εκ τούτου προτείνεται παραδεκτά εντός της προθεσμίας του άρθρου 934 παρ. 1β (δεύτερο στάδιο), δηλαδή μέχρι τη σύνταξη της έκθεσης πλειστηριασμού και κατακύρωσης (*Π.Γέσιου Φαλτσή*, ό.π. σελ. 604, αρ. 13. *Βαθρακοκοίλης*, ό.π. τ.μ. Ε', αρ. 23, σελ. 425). Με την κρινόμενη ανακοπή τους οι ανακόπτοντες επιδιώκουν για τους σ' αυτή αναφερόμενους λόγους να ακυρωθούν αφενός οι από 1.10.1999 επιταγές προς πληρωμή και αφετέρου η υπ' αριθμ. 314/22.10.1999 έκθεση κατασχέσεως της Δικαστικής Επιμελήτριας καθώς και όλες οι μετά από αυτή πράξεις της εκτελέσεως. Η ανωτέρω ανακοπή, στην οποία παραδεκτά σωρεύονται λόγοι με τους οποίους προσβάλλονται περισσότερες πράξεις εκτελέσεως (218 ΚΠολΔ), αρμοδίως εισάγεται προς εκδίκαση ενώπιον του δικαστηρίου τούτου, ως καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδίου

(άρθρο 933 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ), κατά την τακτική διαδικασία (ΕφΠατρ 811/1994 ΕΛΔ 37,1628. ΕφΘεσ 3208/1988 691. Π. Φαλτσή, ό.π. σελ. 619. Μπρίνιας Ι., άρθρο 933, αρ. 158, σελ. 433-434. Μπέης, Αι διαδικασίαι ΙΙ, σελ. 407. Α. Μουστακόπουλος, ΝοΒ 32,1367), μη απαιτούμενης εν προκειμένω της καταβολής τέλους δικαστικού ενσήμου λόγω της διαπλαστικής φύσεως της ανακοπής (άρθρο 7 παρ. 3 ν.δ. 1542/1944. Ι. Μπρίνιας, Αναγκ. Εκτέλεση, 1983, σελ. 435). Κατόπιν τούτου, πρέπει να ερευνηθεί το παραδεκτό και το βάσιμο καθενός εκ των σωρευομένων λόγων ανακοπής.

Ειδικότερα, με τον πρώτο λόγο της ένδικης ανακοπής διώκεται η ακύρωση των από 1.10.1999 επιταγών προς πληρωμή της δικηγόρου Σερρών, προς τους ανακόπτοντες διότι δεν ορίζεται σ' αυτή με ακρίβεια η σε βάρος τους απαίτηση και ειδικότερα αφενός δεν προσδιορίζεται η ιστιμία της δραχμής και του γερμανικού μάρκου με βάση την οποία γίνεται η μετατροπή των επιδικασθέντων γερμανικών μάρκων σε δραχμές και αφετέρου η ημέρα πληρωμής κατά την οποία έχει η επισπεύδουσα το δικαίωμα να προβεί στην παραπάνω μετατροπή. Ο παραπάνω λόγος ανακοπής αφορά το περιεχόμενο των προσβαλλόμενων επιταγών προς πληρωμή και ειδικότερα την προϋπόθεση του εκκαθαρισμένου της απαιτήσεως. Δοθέντος όμως ότι οι βαλλόμενες επιταγές προς πληρωμή αποτελούν, κατά τα προαναφερθέντα στη μείζονα σκέψη, την πρώτη πράξη της αναγκαστικής εκτελέσεως, η ακυρότητά τους πρέπει να προταθεί, επί ποινή απαραδέκτου, κατά το πρώτο στάδιο των προβλεπομένων στο άρθρο 934 ΚΠολΔ στάδιο των προθεσμιών, το αργότερο δηλαδή εντός 15 ημερών από τη σύνταξη και επίδοση στους καθ' ών η εκτέλεση της έκθεσης κατάσχεσης. Αφετήριο δε γεγονός της παραπάνω προθεσμίας στους ανακόπτοντες-καθών η εκτέλεση, οι οποίοι τυγχάνουν Έλληνες υπήκοοι διαμένοντες προσωρινά σε γνωστή διαμονή στη Γερμανία αποτελεί η πλασματική επίδοση της έκθεσης κατασχέσεως στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Σερρών, όπου πρόκειται να εκτελεσθεί η υπ' αριθμ. 20491/1998 απόφαση του Πρωτοδικείου του Tubingen Γερμανίας με την οποία υποχρεώθηκαν να καταβάλουν στην επισπεύδουσα γερμανική εταιρία, εις ολόκληρον ο καθένας, το ποσό των 182.504,30 γερμανικών μάρκων, πλέον των αναφερομένων σ' αυτή τόκων και εξόδων και η οποία κηρύχθηκε εκτελεστή στην Ελλάδα με την υπ' αριθμ. 194/1999 απόφαση του παρόντος δικαστηρίου δικάζοντος με τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εφαρμοσθούν στην προκειμένη περίπτωση τα άρθρα 20 ΣυμβΒρ και 15 της Σύμβασης της Χάγης, που απαιτούν πραγματική λήψη των εισαγωγικών της δίκης δικογράφων από τον αντίδικο, αφού η έκθεση κατάσχεσης δεν αποτελεί τέτοιου είδους (εισαγωγικό της δίκης) δικόγραφο. Όπως δε προκύπτει από τις υπ' αριθμ. 1767 και 1768/5.10.1999 εκθέσεις επιδόσεως της δικαστικής

επιμελήτριας του πρωτοδικείου Σερρών, δύο αντίγραφα του απογράφου με τις από 1.10.1999 ισάριθμες επιταγές προς πληρωμή επιδόθηκαν στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών Σερρών στις 5.10.1999, και στη συνέχεια στις 25.10.1999 επιδόθηκε στον ίδιο Εισαγγελέα η με αριθμ. 314/22.10.1999 κατασχετήρια έκθεση ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας του πρωτοδικείου Σερρών Α.Π. (1784 και 1785/25.10.1999). Κατά των πιο πάνω επιταγών οι ανακόπτοντες άσκησαν την από 4.1.1999 ανακοπή τους η οποία επιδόθηκε στην καθής η ανακοπή στις 5.1.2000 (βλ. την υπ' αριθμ. 6787/5.1.2000 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας του πρωτοδικείου Σερρών). Με αυτά τα πραγματικά περιστατικά ο εξεταζόμενος λόγος ανακοπής πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος καθότι από την ημερομηνία επιδόσεως της κατασχετήριας έκθεσης (25.10.1999) μέχρι την επίδοση της ένδικης ανακοπής (5.1.2000) παρήλθε χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των δεκαπέντε (15) ημερών, που αποτελεί τη νόμιμη προθεσμία για την άσκησή του.

Περαιτέρω, με τους διαλαμβανόμενους στην ένδικη ανακοπή δεύτερο και τρίτο λόγους οι ανακόπτοντες διώκουν: στη μεν πρώτη περίπτωση, την ακύρωση της υπ' αριθμ. 314/22.10.1999 κατασχετήριας έκθεσης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας του πρωτοδικείου Σερρών διότι τους επιβλήθηκε κατάσχεση πριν από την παρέλευση της τασσομένης από το άρθρο 926 παρ. 1α ΚΠολΔ τριήμερης προθεσμίας συμμορφώσεως, η οποία αφετηριάζεται από την επίδοση των δύο διαταγών προς πληρωμή. Συγκεκριμένα, εκθέτουν ότι, όταν στις 26.11.1999 και 30.11.1999 έλαβαν πράγματι γνώση των από 1.10.1999 διαταγών προς πληρωμή, ήδη από τις 22.10.1999 τους είχε επιβληθεί από την καθής η ανακοπή κατάσχεση σε βάρος της ακίνητης περιουσίας τους με βάση την ως άνω κατασχετήρια έκθεση. Στη δεύτερη δε περίπτωση (τρίτος λόγος), ισχυριζόμενοι οι ανακόπτοντες ότι αντίγραφο της κατασχετήριας έκθεσης τους επιδόθηκε στις 26.11.1999 και 30.11.1999, σε χρόνο δηλαδή μεγαλύτερο από την προθεσμία των 8 ημερών που επιβάλλεται από τη διάταξη του άρθρου 995 ΚΠολΔ, επί ποινή ακυρότητας, κατ' ουσίαν βάλλουν κατά της επίδοσης της ως άνω κατασχετήριας έκθεσης και όχι κατά αυτής ταύτης της έκθεσης, όπως ανακριβώς εκθέτουν στην κρινόμενη ανακοπή. Με το περιεχόμενο αυτό οι δύο προαναφερόμενοι λόγοι ανακοπής εμπίπτουν στο δεύτερο στάδιο των προθεσμιών ασκήσεως της ανακοπής (άρθρο 934 παρ. 1β ΚΠολΔ), και ως εκ τούτου εμπροθέσμως και παραδεκτώς ασκούνται μέχρι την έναρξη της τελευταίας πράξης εκτέλεσης, δηλαδή πριν από τη σύνταξη της έκθεσης πλειστηριασμού και κατακύρωσης. Είναι δε νόμιμοι στηριζόμενοι στην προαναφερθείσα διάταξη καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 926 παρ. 1^α, 995 παρ. 1 και 933 ΚΠολΔ. Πρέπει επομένως να ερευνηθούν περαιτέρω ως προς την ουσιαστική τους βασιμότητα.

Από την εκτίμηση εγγράφων που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται, είτε σαν αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για να χρησιμεύσουν σαν δικαστικά τεκμήρια και τις ομολογίες που συνάγονται από τις προτάσεις τους (άρθρο 261 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά. Σε βάρος των ανακοπτόντων που τυγχάνουν Έλληνες υπήκοοι και διαμένουν προσωρινά σε γνωστή διαμονή στη Γερμανία, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 20492/1998 απόφαση του Πρωτοδικείου του Tubingen Γερμανίας με την οποία υποχρεώθηκαν να καταβάλουν στην καθής η ανακοπή Γερμανική εταιρία που εδρεύει στη Γερμανία, εις ολόκληρον έκαστος, το ποσό των 182.504,30 μάρκων, πλέον των αναφερομένων σ' αυτήν τόκων και εξόδων. Η απόφαση αυτή του αλλοδαπού δικαστηρίου, που κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή, αποτελεί, σύμφωνα με το άρ. 904 ΚΠολΔ τίτλο εκτελεστό, καθότι κηρύχθηκε εκτελεστή δυνάμει της υπ' αριθμ. 194/1999 απόφασης του παρόντος δικαστηρίου δικάζοντος με τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας. Με βάση τον παραπάνω εκτελεστό τίτλο η καθής η ανακοπή επέσπευσε αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος της ευρισκομένης στην πόλη των Σερρών ακίνητης περιουσίας των ανακοπτόντων. Έτσι επέδωσε το υπ' αριθμ. 339/1.10.1999 αντίγραφο του απογράφου με επιταγή για εκτέλεση στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Σερρών στις 5.10.1999, όπως τούτο προκύπτει από τις υπ' αριθμ. 1767 και 1768/5.10.1999 εκθέσεις επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας του πρωτοδικείου Σερρών, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 134 παρ. 1 ΚΠολΔ, αφού, όπως προαναφέρθηκε, οι ανακόπτοντες ήταν κάτοικοι Γερμανίας και έχουν γνωστή διαμονή. Στη συνέχεια, στις 22.10.1999, μετά δηλαδή την παρέλευση της τριήμερης προθεσμίας συμμόρφωσης από την επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση, που ορίζει το άρθρο 926 παρ. 1 ΚΠολΔ, η ίδια δικαστική επιμελήτρια προέβη στη σύνταξη της υπ' αριθμ. 314/22.10.1999 ανακοπτομένης κατασχετήριας έκθεσης σε βάρος της ακίνητης περιουσίας των ανακοπτόντων, αντίγραφο της οποίας τους επέδωσε στις 25.10.1999 (βλ. τις υπ' αριθμ. 1783 και 1784/25.10.1999 εκθέσεις επιδόσεως της ως άνω επιμελήτριας), εντός δηλαδή προθεσμίας οκτώ (8) ημερών από την κατάσχεση, όπως ορίζει το άρθρο 995 παρ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ. Με τις παραπάνω ενέργειες της η καθής η ανακοπή δεν παραβίασε τις διατάξεις που στηρίζουν την εγκυρότητα της προσβαλλόμενης κατασχετήριας έκθεσης, παρότι, όπως προκύπτει από τα από 26.11.1999 και 30.11.1999 αποδεικτικά παραλαβής του Γενικού Προξενείου της Ελλάδος στη Στουτγκάρδη, οι ανακόπτοντες έλαβαν γνώση των παραπάνω ενεργειών της καθής ο μεν πρώτος στις 26.11.1999, η δε δεύτερη στις 30.11.1999, ένα μήνα περίπου μετά την σύνταξη και επίδοση της έκθεσης κατάσχεσης, αφού, κατά τα προαναφερθέντα στη μείζονα σκέψη, η επίδοση στην αλλοδαπή των πράξεων της εκτελεστικής διαδικασίας διενεργείται έγκυρα με την πλα-

σματική επίδοση στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών του τόπου εκτέλεσεως, χωρίς να απαιτείται επιπλέον και πραγματική επίδοση στους ίδιους, σύμφωνα με τα άρθρα 15 ΣυμβΧαγ και 20 ΙΙΙ της ΣυμβΒρ, αφού τόσο η επιταγή προς εκτέλεση όσο και η έκθεση κατάσχεσης δεν αποτελούν εισαγωγικά της δίκης δικόγραφα, για τα οποία αποκλειστικά επιφυλάσσεται η ιδιαίτερη αυτή διαδικασία γνωστοποίησης. Επομένως, πρέπει οι προαναφερόμενοι δεύτερος και τρίτος λόγοι της ένδικης ανακοής με τους οποίους βάλλεται η με αριθμ. 314/22.10.1999 έκθεση κατασχέσεως και οι μετέπειτα επιδόσεις της έκθεσης αυτής στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Σερρών, να απορριφθούν ως κατ' ουσίαν αβάσιμοι.

Σημείωση

Αντί άλλου σχολιασμού ακολουθεί η σχετική μελέτη του Δ. Τσικριά, που εκπονήθηκε με αφορμή τη δημοσιευόμενη απόφαση.

Κ.Π.

